

У ФОНД СОЛІДАРНОСТІ

В Олександрівському районі під час проведення Тижня дружби і солідарності радянської молоді з В'єтнамом комсомольці колгоспів та підприємств району організували невідомі по збору металевих брухтів.

Добре попрацювали молоді виробничники колгоспів імені Дзержинського, імені Крупської, «Шляхом Леніна», Другого імені Петровського цукрокомбінату району «Єдина» «Сільгосптехніка». Тут зібрано по 2500 — 5300 кілограмів металобрухту.

Всього на базу «Вторчермет» міста Олександрії було здано 38,5 тонн цієї цінної сировини для металургійної промисловості.

Такі невідомі вирішили влаштувати шкільні комсомольські організації.

Г. РАХЛІН, другий секретар Олександрівського райкому комсомолу.

Одинадцять років працює вагранщиком в ливарному цеху сірого чавуну кіровоградського заводу «Червона зірка» Микола Іванович. Він безперервно обслуговує всі формовочні дільниці. Фото: вагранщик М. ІВАНОВИЧ.

Фото В. КОВПАКА.

ПРОЛІТАРИ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання XI
№ 31 (1199).

СУБОТА, 14 березня 1970 р.

Ціна 2 коп.

ПОЛІПШЕННЯ використання резервів виробництва і посилення режиму економії — одне з найголовніших правил економічного життя кожного підприємства, великого і малого. Нині робітники, хлібороби з особливим піднесенням обговорюють Лист ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС, ЦК ВЛКСМ, спрямований на підвищення продуктивності праці у всіх галузях народного господарства.

До цього й прагнуть робітники й колгоспники області. Але ось прикра звістка: прагматична машинобудівна промисловість Кіровоградщини, завод «Черво-

на зірка» не виконав виробничих завдань минулого тижня... Розмірним перестуком зустріли нас метизний цех, немов стомлений велет зівхав кувальсько-пресовий. Напруженість відчувалась і в кабінеті начальника бюро потужностей і обладнання Валентини Іванівни Остапчук, і в кабінеті начальника бюро механічної обробки металів Тараса Федоровича Шевченка.

Коефіцієнт використання верстатного устаткування? Валентина Іванівна швидко пробила очима по схемі. — Ось, цього року. Механоскладальний цех № 1 — 46 процентів, № 2 — 70, № 3 — 65, № 4 — 60 і т. д. Тут же пояснила, що порівнює використання верстатного устаткування з 85 процентів при інших умовах праці. Мусимо додати, що це розрахунковий коефіцієнт. Це значить, що при використанні одних верстатів він може бути вищим, інших — нижчим.

ГІГАНТ І... СОЛОМИНКА

СПІЛЬНИЙ РЕЙД «КОМСОМОЛЬСЬКОГО ПРОЖЕКТОРА» І ГАЗЕТИ «МОЛОДИЙ КОМУНАР» ПО ПЕРЕВІРЦІ ВИКОРИСТАННЯ ВЕРСТАТНОГО ПАРКУ НА ЗАВОДІ «ЧЕРВОНА ЗІРКА».

Інженер другого механоскладального цеху А. С. Бугайов показав нам цілком справний круглошліфовальний верстат без господаря. — Для резерву тримаємо, — пояснив невесело. — А потрібен він вам? — Абсолютно ні. Цілком впро- раємося з діючим.

Мабуть, не варто називати всі достоїнства верстатів, що стоять без дії в цехах, але самі верстати перерахувати варто. Агрегат, призначений для свердлування наральника (МСЦ № 2) два свердлувальних в четвертому механоскладальному, три токарних верстати (адреса та ж) даремно займають площу. На їх місці вже давно варто було б встановити верстати нової конструкції.

БЕЗГОСПОДАРНЕ ставлення до використання верстатного парку — не єдина причина відставання у виконанні народногосподарських планів. Не всі верстати несуть однакове навантаження і, мабуть, не лише з вини тих, хто їх обслуговує. Скажімо, в четвертому механоскладальному два агрегати, що працюють на сівалку

«СКГК-68» завантажені лише на п'ять процентів.

Так, для цих сівалок деталей потрібно небагато. Але враження від усього цього таке, ніби гіганта примусили нести на плечах соломинку.

Проходячи одним з механоскладальних цехів, ми почули обурений голос сивоскроного робітника. Він підходив до нас, тримаючи на долоні шуруп. Шуруп був «голий». А під ногами у нас, вздовж усього конвеєра, пролягла доріжка таких же метизних виробів. В кутку лежала теж купа їх.

— Це — метизники, — сказав робітник. Вирішили розібратися, чи ж справді «це — метизники». З цією метою відвідали залізничний цех. Цех — поняття тут децю відносне. Просто, це відкрита площадка, де купують авіаційні деталі, дошки, дріт, металеві боби, злитки марочної сталі, прокат.

Якщо треба добути марку однієї сталі, треба перевірити десятки тонн. Причина обурення робітника з механоскладального стала ясною, коли ми придивились до дріту, з якого виробляють шурупи. Корозія зменшила його діаметр, а автоматичні метизники не питають, що їм подають. Значить — це не метизники.

Говорячи про корозію, лютого порога всіх металів (крім звичайно, благородних), треба відзначити, що в залізничному цеху вона справно робить своє діло. Звичайно, підраховувати важко, але судячи з тієї кількості металу, що знаходиться тут, вона кілограмів не задовольняється.

Керівництво «Червоної зірки» нині докладає чимало зусиль, щоб виправити становище. Незабаром буде замінена частина морально (та й фізично) застарілих агрегатів, яких лише в механоскладальному № 3 більше чверті.

Але цього мало. Можливо, треба вже зараз скласти «фото» робочого дня в кожному цеху, кожної зміни, бригади, провести облік обладнання з тим, щоб визначити свої можливості і резерви.

Вийшов з ладу конвеєр зборки і зварки рам в МСЦ № 3 — і верстати стоять без діла. У відділі головного механіка затрималась технологічна карта на деталі — і механоскладальники не можуть терміново «вилікувати» верстат. Ливарники не дали достатньої кількості деталей — цехи «лихорадять».

Та, мабуть, основне — це виховання у кожного робітника свідомого, комуністичного ставлення до праці, до соціалістичної власності, суттєву допомогу в якому можуть і повинні надати партійній організації комсомольці.

Рейдова бригада: О. КОБЕЦЬ — начальник штабу «Комсомольського прожектора» заводу «Червона зірка», В. ВЕРЕСОЦЬКИЙ — заступник начальника бюро потужностей і обладнання, член заводської групи народного контролю, П. КАЗАРІН — механік першого механоскладального цеху, голова цехової групи народного контролю, В. ШАРІЙ — спецкор «Молодого комуніста». Всього в рейді взяло участь 17 чоловік.

Давай сто ударних днів!

ЧУДОВА П'ЯТІРКА

Так називають в міжколгоспній будівельній організації комсомольсько-молодіжну бригаду малярів. До її складу входять: Надія Олійник, Лідія Шовкопляс, Євдокія Социнець, Лілія Косташ та Ольга Дзюма — всього п'ять дівчат.

І треба сказати, що такої назви дівчата заслужили. Бригада малярів постійно перевищує денні завдання. Та ще й роблять подруги як! Веселковими барвами заграли під їх руками стіни не одного будин-

ку, не однієї кімнати.

Ще з більшою наснагою трудяться бригада в ювілейному році. Працюючи на будівництві Новомиколаївської восьмирічної школи, комсомольсько-молодіжний колектив виконує змінні норми на 110—115 процентів. А в бригадіра Надії Олійник та комсомолки Лідії Шовкопляс цей показник часто сягає аж 130 процентів.

М. ОПРИШКО, Новоміргородський район.

МЧАТЬ КОМСОМОЛЬСЬКІ ПОЇЗДИ

В колективі тепловозного депо станції Помічна добре працює в перед'ювілейні дні комсомольсько-молодіжна колонна, якою керує комуніст Д. В. Паліснюк. Ставши на стодину вахту, молоді залізничники дали слово систематично перевищувати денні завдання і тим внести свій скромний вклад в дострокове виконання підприємством п'ятиріч-

нують з честю. Комсомольсько-молодіжна колонна за цей час перевезла вже 29 важкових поїздів. На них додатково було перевезено 8440 тонн народногосподарських вантажів і закономірено 3104 кілограми дизельного палива.

Хороших показників в роботі добились машиністи Віктор Мітус, Юрій Савін, Микола Бойко. Вони були нагороджені перехідними мандатами «Переможець соціалістичного змагання на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна».

Трудова естафета комсомольців-залізничників станції Помічна триває.

І. ВЕДМІДЬ, ст. Помічна.

«ПАРТІЯ І ЛЕНІН — БЛИЗНЯТА-БРАТТЯ».

Тематичний вечір, присвячений В. В. Маяковському, в Кіровоградській школі робітничої молоді № 5.

Фото Г. ТАНСЬКОГО.

ТЕХНІЦІ — УМІЛІ РУКИ

Сталевий табун Хашуватого

Рішення Третього Всесоюзного з'їзду колгоспників стали програмою дій комітету комсомолу колгоспу «Україна». Тут почався масовий похід молоді за оволодіння механізаторськими професіями. Більше ста юнаків і дівчат працюють у тваринництві, рільництві, інших галузях нашого господарства. П'ятнадцять комсомольців набули технічних спеціальностей за рекомендацією перинної комсомольської організації, а одинадцять опанували професіями механізаторів у сільських професійно-технічних училищах.

Добре зарекомендували себе молоді механізатори. Торік комсомольсько-молодіжний колектив колгоспу зібрав найвищий у районі урожай технічних культур.

У своїй роботі комітет тісно співкується з перинною комсомольською організацією середньої школи. Влітку на полі їх можна зустріти поруч —

молодого механізатора і учня школи — члена виробничої бригади. Про учнівську бригаду слава лунає на весь район.

Традиційними стали у Хашуватому зустрічі учнів та молодих колгоспників. Нещодавно вони зустрілися на тематичному вечорі «Твоя професія». Щира розмова про сьогоднішнього механізатора, про їх майбутнє велась того вечора.

Щороку значна кількість учнів залишається працювати у рідному колгоспі. Михайло Сотніченко — один з тих, хто минулого року одержав атестат. Багато шляхів відкрилось перед юнаком. Та вибрав один — училище механізаторів. Нині він групкомсорг тракторної бригади. І коли Михайлу надали на вечорі слово, він сказав щиро, як переконання: «Любіть працю хліборобську, бо ж почесна вона».

З великою увагою слухали випускники про трудові діла своїх ровес-

ників. Про нелегку, але горду працю хлібороба розповідали їм Герой Соціалістичної Праці, делегат Третього Всесоюзного з'їзду колгоспників голова колгоспу Д. Т. Войтишин, заслужений зоотехнік УРСР К. Ю. Захаренко.

А коли слово надали Василію Герасименку, він, хвилюючись, сказав:

— Мої батьки, сестри працюють у колгоспі. Я член виробничої бригади. Після закінчення школи залишусь у колгоспі, стану механізатором.

Секретар комітету у комсомольській організації Лариса Мельник розказала учням, як молоді колгоспники підвищують темпи виробництва, впроваджують високу культуру землеробства. На закінчення вона закликала випускників залишитись у рідному селі, стати механізаторами, примножувати трудову славу батьків, братів і сестер, своїх.

П. ВОЛОШУК.
м. Гайворон.

ЕСТАФЕТА МОЛОДИХ МЕТАЛУРГІВ

На комсомольсько-молодіжному мартені № 1 заводу «Запоріжсталь» дапо старт другому етапу республіканської естафети молодих металургів — учнівських змагань на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Бригади сталеварів цієї першої очолює Егор Проскурнін, Володимиром Кравченком, Геннадієм Горлачем і Олександром Фомеком, завоювали право першими вписати свій рапорт в естафетну книгу «Ювілейні Ізліща — трудові подарунки молоді України».

Заступивши на 100-денну ювілейну вахту, колектив першого мартена зобов'язався до 22 квітня провести 100 швидкісних плавів і вилати понад план 1300 тонн сталі. Тепер на рахунок молодих металургів вже 63 швидкісні плавки і 695 тонн додаткового металу.

Сьогодні, 13 березня, Егор Проскурнін передає естафету своєму колезі з заводу «Дніпропеталь» Едуардові Васильовичу.

(РАТАУ).

ТАК ПОЧИНАЄТЬСЯ ДАЛЬ

Надворі густа темнота, не світить ніякого сонця. На сонних вулицях села з'являються перші перехожі. Серед них — П. Кузменко і його подруга Олександра Шварко. Вони добросовісно доглядають кожну тварину, дотримують усіх зоотехнічних вимог. І результат — П. Кузменко щодня падає по 11 кілограмів молока від корови, його подруга — по 9. Особисте зобов'язання дівчат описує: по 3000 кілограмів молока від кожної закріпленої корови. Не відстати від них дали слово Раїса Вишневецька і Ольга Ланчиківська. Тому, хоч до свіжих кормів ще далеко, високі надії отримують вже сьогодні.

В. КУЗЕНКО.

У Ніні БЕРШАДСЬКОЇ — допрки колгоспу «Шлях до комунізму» Новоархангельського району — гарний настрій. А це значить, що і в роботі, і в житті все в неї добре.

Фото Ю. ЗІВАШНИКОВА.

Скарбниця м'якого Золота

ПОВІЯ Чорного Ташлика недалеко від села Північний Брід, на схилі розлогої степової балки, причаїлись невисокі будиночки з покритою покрівлею і заплетених густими металевими сітками. На перший погляд здається, що це не будинки, а величезний мушкетерський гармаз. Зайди ти ніс углиб в степовий мушкетерський гармаз? Між тим, у цих краях справді таки прижилися не зовсім звичайні для наших широт мешканці. Та й господарство має своєрідну і таку милозвучну назву — «Червона Полана».

Ві вже, напевне, здогадалися, що мова йде про звіроферму. Це унікальне, в своєму роді, господарство до того ж славиться далеко за межами не тільки республіки, а й країни.

...На одному з недавніх Міжнародних аукціонів, які доводили на рік — у січні і липні — проводяться в Ленінградському трибунальному палаці хутра, комерсанти з Лондона і Парижа, Токіо і Брюсселя на цей раз більш за все цікавили окремі партії норкових шкірок. Покупці подовгу розглядали їх, прицілювалися.

Бездоганні якості радянського хутра, за яке іноземці платять золотом, відомі у всьому світі. На цей раз прибули на аукціон покупці особливо кваліфіковані, а віні іскристе багатство мовілової фірми — звірогосподу «Червона Полана».

— Невже на Україні розводять оцих звірків з таким чудесним хутром? — перепитували зарубіжні ділаки.

— Так, розводять, — авторитетно підтвердили організатори аукціону. — І не лише розводять. Дбають там не тільки про збільшення кількості поросі, а й про якість хутра.

Комерсанти багатоваріантно переглядалися. Аукціон є аукціон: злати не можна.

...Ще в довоєнні роки тут, на узбережжі Чорного Ташлика, була створена спочатку тварина, а потім племенна ферма. Північні рясні в повоєнний період, соди з інших спеціалізованих радгоспів були завезені нутрії, норки і єрбілясто-чорні лисиці. «Червона По-

ДУМКИ, ВІДГУКИ, РЕЦЕНЗІЇ

ЕКСПРЕС Берлін — Брянськ мчав крізь ніч. Кожен метр залізничної колії сторожко оберігали есесівці, солдати польової жандармерії, поліції. Ще 6 пак: з важливої наради у фюрера поверталося вище офіцество, генералітет. Поспішали на фронт. Та як не пильнували тисячі фашистів за рейками і ближніми кущами, на маленькій станції Закопання стався оглушливий вибух. Класні вагони здибалися, полетіли вусібіч. Безладна стрілянина, паніка, зойки...

А вузькою лісовою стежиною йшли партизани-підпільники подалі від станції. Весело й тихо перемовляли: «Таки перехитрили гітлерівців». Так починається документальна повість «Війна вночі», автором якої є Герой Радянського Союзу Григорій Васильович Балицький. Повість вийшла з друку у видавництві «Молодь». Наш земляк, нині працівник Кіровоградського обкому КП України Г. В. Балицький був у прославленому партизанському з'єднанні дівчі Героя Радянського Союзу О. Ф. Федорова спочатку командиром диверсійної групи, потім командиром партизанського загону і вкотре до командира партизанської бригади. В основі його книги покладено щоденник, який так старанно вів Григорій Васильович в тих надзвичайно тяжких умовах.

Не можна без хвилювання читати про патріотизм безіменних юнаків і дівчат, які всіляко допомагали партизанам.

«Рухаємо в напрямку села, що зветься Аларіоні. По дорозі зустрічаємо молоді вродливі дівчини, в чумарочці, з невеликим клунком. Іде до млина».

— Здоров чорнобрива, — зупинили брідку партизанку.

— Доброго дня.

— Ніч до біса у вашому селі?

— Багато їх на цукровому заводі, що ото за селом. Та й у селі чимало — всі вони розквартировані в приміщенні сільської Ради. Це — в самісінькому центрі — напроти церкви. Он там... Бачите?

— Спасибі, дівчино...

Мирні жителі, молодь, не тільки бели розвідку, а й давали притулок партизанам, ділилися останнім шматком хліба, вказували потаємні стежки, виводили з небезпечних місць.

Озвірілі карателі жорстоко мстилися мирному населенню. В селі Рейментарівці було спалено 300 дворів і закатовано 277 чоловік. Фашисти прагнули дізнатись про місце перебування партизан.

Разом з іншими жінками карателі схопили партизанську зв'язку Зіну Розтавну, юну вродливу дівчину-комсомолку.

«Ві внесли на майдан. — розповідає автор. — вчинили дикий допит. Зерли одні, біли шматками... Стікаючи кров'ю, Зіна мовчала. Навіть не стоїла. Коли почали загання циганську голку під нігті, промовила:

— Фашиська погань. Я — залізна... Нічого не почуєте, даремно скажете. Все одне погібелі нам не минуть...»

ПРО партизанських зв'язківців згадується на кожній сторінці повісті. Характерно, що автор змальовує портрети своїх товаришів різносторонньо. Кожен з них — це індивідуальний характер, ко-

жен має свої уподобання. Вони не народилися героями. В мирний час займалися мирними справами. Коли прийшла тяжка година, вони робили для перемоги все, що могли, як підказувала їхня совість.

Про те, як просто, але по-діловому вирішувалося питання створення партизанських загонів, автор розповідає: «Рейментарівка... До війни тут був великий колгосп. Очолювала його дівка Людмила, закохана у рідну землю і ліс, Тулик Борис Степанович. Коли почалася війна, організували винищувальний батальйон по боротьбі з ворожими парашутистами... Разом з бойовими Радянської Армії знищили десант...»

Червоною ниткою повість пронизує політична робота партизан і підпільників серед населення. Як це воно було потрібно в той час! Адже окремі люди впали духом, не знали, як боротись проти ненависного ворога, втратили надію на визволення.

СИЛЬНІ ДУХОМ

В партизанському з'єднанні Федорова пліч-о-пліч боролися з ворогом поряд з українцями представники різних національностей нашої країни й антифашисти країн Центральної Європи (Польщі, Чехословаччини). З'єднання — це був дружний колектив народів, які ставили собі за мету бити ворога, де тільки потрібно було. Вони допомагали один одному в скрутну хвилину, разом ділили всі тяготи лісного життя. В лісах Чернігівщини створилися дуже напружена обстановка — ворог стягнув великі сили карателів, загрозив розгромом. З'єднання змушене було відійти в Білоруські ліси, а пізніше в ліси Росії. Білоруси й росіяни, так само як і жителі Чернігівщини всім необхідним допомагали партизанам, ділилися останньою крихтою хліба.

Книга «Війна вночі» Г. В. Балицького не охоплює всього періоду його партизанської діяльності. Мова про дії партизанського з'єднання в наступні роки буде йти в продовженні повісті. Читачі чекать другої книги. Але й те, що вони вже одержали, являє собою неабияку цінність для патріотичного виховання нашої молоді. Повість вчить ненавидіти ворога, який зазіхнув на свободу і щастя радянського народу, вчить мужності і беззавітної любові до Вітчизни.

І. ПАРХОМЕНКО,
науковий співробітник партархіву обкому КП України.

НАШ ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС

Г. ЩЕРБИНА

ДЯДЬКО ОНОПРІЙ

Він був новородом від батьків. Що там, за темним горизонтом, у лавах відрізаних полків ішли від нас широким фронтом. Щоранку мільйони несли його на Балу Кошовому. Де від незвичності рева в плуги запряжені корови; Де матері — одна лиш тінь, — В цепігні в'явшись до болю, Пливли журбою в далечині І слюзи сіяли по полю. А він на мильнях скакав, А він не міг до плуга стати, Лиш лавсь добре і зітхав. І товкся, як Марко проклятий, Аби лиш стомленим жінкам Хоч трохи неності вдихнути, Що і в жіночих їх руках Меч помсти зблиску розкутий... Коли у променях зорі В село вертався він поволі, Ного під шепіт яворів Ми зустрічали — босі й гої. — Ну, розкажіть нам, розкажіть, Де тато мій?.. А мій де тато?

А він, затягнувшись в душі, Командував: — Сідай, хлоп'яті! Про люті битви грозів! Розповідав болюче-кволю... Бо він не знав, де батько мій Чи Василь, а чи Миколі... Та все ж казав:

— Кріпнись, орлі! Батьки ось-ось доб'ють фашиста, Щоб ви щасливо зажили, І вернутесь в село всі чисто... На нас дивилися з-під вій Солдата щирі, теплі очі... О, дядьку, дядьку Онопрію — Яку неправду він пророчив! Бо, поки стихнула війна, Не раз дивились вдовині слюзи І лика щедра синиця Гуляла, мов довірливі роси... І все ж на дядька у житті Ми зда в собі не затаїли. Його неправда в дні оті Була для нас джерельцем сили. Війна — за далечню роки. Та він шедя, як білий некумий, До нас новородом від батьків Іде на мильнях «жрипучих».

лізують на розведенні таких звірків. Ось це біла норка, а ця, такого приємного забарвлення, — синіфорова. До речі, вся складність полягає в тому, що кольорове покриття можна одержати тільки після кількарізових схрещувань.

УДАЛЬНІШУ кішку форми виступає вольєра — кітти, в яких мстуватимуть різноманітні забарвлення. Це, як пояснив Іван Дмитрович, єрбілясто-голубі норки. А по-суті, це кішки не найціннішіші звірків. Серед них породи не найціннішішіші звірків. Серед них породи не найціннішішіші звірків. Серед них породи не найціннішішіші звірків.

— Скажіть ж господарство одержує прибутки? — Скажіть, в позаминулому році, — відповість заступник головного бухгалтера радгоспу Валентина Аконіна Волобушина, — ми відрапортували 13 тонн норкових шкірок. Це означає, що це одна норкова ферма дала 168,5 тисяч карбованців чистого доходу. Ось що таке червоно-поланська хутрарня!

В цю хутрарню пору у працівників радгоспу особливо багато турбот — масовий збір звірків і первісна обробка шкірок. Нещодавно Олександр і Ленінградська хутрані фабрика одержали для остаточної обробки нові партії «м'якого золота».

В. СЕРГІЄВ

Ювілейні сторінки бібліотеки

«Книги Леніна — в м'ясці». Під таким девізом Олександрівська бібліотека імені Островського йде пазустріч до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Щоб більше залучити людей до читання творів Ілліча, бібліотека-рі оформляла Ленінський куток. Загальну тему «Ленін несе по світу свій безсмертний ідей» розкриває кілька книжкових виставок: «Ленін і Україна», «Ленін, час і молодість», «Заповіт Леніна вірні» відповідно дбала

на різну літературу про Ілліча. Увагу читачів привертає і виставка «Жити і боротись по лєнінськи» по пропаганді тез ЦК КПРС до 100-річчя з дня народження Леніна. На сторінках заочної читачської конференції «Нас кличуть його заповіді, нам сяють безсмертні дїла Ілліча» читачі порушують актуальні питання.

Олег ПОПОВ,
читач.

СВІЧАДО ПЕНЗЛЯ

З ВИСТАВКИ КІРОВОГРАДСЬКИХ
ХУДОЖНИКІВ, ПРИСВЯЧЕНОЇ 100-РІЧЧЮ З ДНЯ
НАРОДЖЕННЯ В. І. ЛЕНІНА.

ВІДКРИЛАСЬ художня виставка кіровоградських митців, присвячена 100-річчю з дня народження В. І. Леніна. Приміщення міської картинної галереї знову перетворилось на храм мистецтва. Сюди заходять, розмовляючи напівголосом і скидаючи шапки.

Нічого немає дивного, що вже з перших днів роботи виставки, книга відгуків почала набухати від записів. Дійсно, серед 120 робіт є справді творчі вдачі. Особливо врадливо те, що крізь весь творчий доробок професіональних митців лейтмотивом проходить ленінська тема. Вона втілена у фарбах, в дереві, у міді.

Так, образ Ілліча написав на полотні Б. Домашин, своєрідно відтворив портрет вождя різьбою по дереву М. Костенко, з любов'ю відлив у гіпсі (тонірованому) погруддя В. І. Леніна Б. Макаренко.

Цікавою роботою «В єдиній шерензі» представлений молодий художник Володимир Волохов. На криваво-багряному тлі минулого виступають на передній план, а вірніше, йдуть прямо до нас славні бійці революції: робітники, солдати, матроси. А між ними — дорога постаць Ілліча. Робота вражає своєю емоційністю і сміливим вирішенням теми, а саме — простотою композиції. Безперечно — це творча удача художника.

Не задишають байдижники і карбування по міді В. Симоженка та В. Параконьєва.

Світлим настрем віє від полотен

Б. Вінтенка. У художника хороший смак і добре відчуття сучасності.

Прекрасні ліногравюри В. Колісниченка. Вони відзначаються задушевністю. І тому між його роботами навіть важко виділити окремо якусь одну. Всі вони різні за задумом, але всі однаково чудові.

І все ж, відзначаючи все те, що є доброго на цій виставці, не можна помікнути увагою окремі вади. Слабо представлена на виставці скульптура, мало відображене наше сьогодення.

Порадувала виставка робіт Кіровоградської дитячої художньої школи, якій виповнилося десять років. Юні художники представили більше 100 своїх робіт. Живопис, малюнок, композиційна скульптура.

Діти дивляться на світ широко відкритими очима і дивуються креслатим каштанам на площі Кірова, висотним кранам на будові. Вони дивуються. А разом з ними і ми дивуємось їхньому природному відчуттю доколишнього світу і отій прозорій дитячій наївності, що втілюється в неспілі лінії і мазки.

Виставочний зал, відведений для художньої школи, нагадує зараз симфонію фарб, яку написала ще невміла, але талановита рука.

Є тут і серйозні роботи. Наприклад, горельєф «Біля Мавзолею» Миколи Решняка. Ця робота виконана своєрідно. Навіть у застиглості фігур біля Мавзолею В. І. Леніна відчуваш схвильовану урочистість.

Автор, прагнучи уникнути штучності композиції, прагнув до сучасної вирозності. Це в якійсь мірі йому вдалося.

Прекрасні роботи Павла Ткаченка, Сашка Козловського, Емми Медяк та багатьох інших. Всі вони заслужують на особливу увагу хоч би тим, що кожен з них уже зараз хоче виробити власний почерк у мистецтві.

В зв'язку з цим хотілось би згадати, дійсно, талановиті роботи Валерія Яроша. Валерій зумів своїми ілюстраціями прочитати ще раз славновісний роман Є. Петрова та І. Ільфа. У Валерія почерк в жанрі ілюстрації помітно випрацьовується.

Багато приємного можна говорити про цю виставку, але і тут не обійшлося без дрібних недогад. Все це мені нагадує запашку трояну, а на якій невідь звідки взялись... реплішки.

Організатори виставки чи забули, чи не астигли... під окремими роботами зробити назви. А подекуди не проставили навіть... прізвища авторів...

Звичайно, річ не в незначних похибках, які я тут навів. Справа у веселювому святі, що завітало до нас у місто. І його відчує кожен, хто тільки побував в ці дні на художній виставці в Кіровоградській картинній галереї.

В. ГОНЧАРЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

На фото: погруддя В. І. Леніна роботи Б. І. Макаренка; у виставочному залі Кіровоградської дитячої школи.

Фото В. КОВПАКА.

(Продовження. Початок
в газетах за 28 лютого,
3, 5, 10 та 12 березня).

відновлена. Перемога за нами. Але треба зберегти досягнуті завойованія.

Нам треба створити могутню гвардію Радянської влади...» 2).

Коли Костя потрапив до загону Никифора Урсулова, там йшли останні приготування до виступу. Приїздили і від'їздили гінці. Поодинокі і групами приходили до загону озброєні люди. Через кілька днів вирушили до Вознесенська під прикриттям темної ночі. Коротка, хоч і жорстока сутичка з німецькими та гайдамацькими загонами, з петлюрівцями — і ось вже революційний прапор здійнявся над міською управою.

А згодом довелось виступати на допомогу елісаветградцям. Повстання проти Директорії в Елісаветграді розпочалося в ніч з першого на друге лютого.

Мела поземка. Дошкулів пронизливий вітер. На вулицях рідко з'являлись перехожі. Та й ті немов жалілися до стін, намагаючись пройти непоміченими. Деяке пожвавлення було хіба що біля готелю «Росія», де містився петлюрівський штаб. Та з настанням темряви і там згасло життя. Але місто не спало. Воно сторожко очікувало, не заслічуючи вогнів.

Затемнені були вікна і в квартирі Бриля. Скупе світло каганця в центрі столу, що гойдалося під кожного сказаного слова, виривало з теміні кілька облич — Іванова, Авдєєва, Родіонова...

Говорили тихо, але западньо.

— Сьогодні треба починати, далі відтасувати не можна. — наполягав член підпільного реального Михайло Іванов. Навіть у півтемряві було видно, що його інтелігентне, з акуратно підстриженими нусами обличчя, аж пахить петлюрівцями.

— Виступивши сьогодні, ми попередимо петлюрівський погром, — підтримував Родіонов. — До того ж в Галицькому полку зараз в сараулі сотня Гаврила Яковова. Дуже зручний момент. То ж всі наші хлопці!

— З нами артилеристи і частина солдат з кулеметної роти.

— На допомогу можна взяти партизанів Губівки.

Після коротких дебатів вирішили починати повстання о п'ятій ранку. На цьому спільне засідання повного партійного комітету і військово-революційного комітету закінчилось.

Опівночі почали збиратися представники військових частин, члени партії і члени соціалістичної молоді з приміщень спілки «Металіст» на Петрівській вулиці — там розмістився оперативний штаб повстання. Уточняли деталі виступу, сили свої і ворогів.

На ранок центр міста був у руках військово-революційного комітету. Згодом відісланий і «курін смерті» Козубського з вокзалу...

Коли Вознесенський загін підіспів до міста, вулиці були всіяні силом, різним мотлохом. Магазини з'яли вибитими вікнами. То петлюрівці, одержавши підкріплення, знову захопили Елісаветград і вчинили дикий погром.

Про всі подробиці Костя дізнався від брата Івана вже після бою. З ним зустрівся в лаві наступальних біля вокзалу. Коли вибили петлюрівців, Іван запально розповідав, як він підібрав гвинтівку збитого петлюрівця і пристав до загону революційних бійців, про те, як тимчасово повернувши собі місто, бісильсь прихильники конаючої Директорії.

Якщо і вісімнадцятирічні змисли за зброю, щоб боротися Радянську владу, то, безсумнівно, нікому її не перемогти. — подумав Костя, дивлячись на брата, для якого гвинтівка була запалом довгою.

Вони йшли вулицями, що пахли ще порохом, але вже входили в ритм нового життя.

В зв'язку з повним заспокоєнням, що настало в місті, і наявності достатньої збройної сили для придушення будь-яких контрреволюційних спадків, стан облоги в м. Елісаветграді знімається з цього 7 лютого. Відновлюється вільний рух по вулицях в будь-який час дня і ночі. — повідомляв з плакату наказ Елісаветградського військово-революційного комітету).

А приклеєна поруч листівка закликала: «Товариші, перемога за нами, Радянська влада — влада робітників і селян —

— Слухай, Костю, а скоро ми зовсім розквітаємось з усією контрою? — запитав Іван.

— Не знаю чи скоро, а що розквітаємось — це точно. Ти ж бачиш, як партизанські загони швидко вирости в червоні полки. Перший Вознесенський революційний полк, Перший Елісаветградський радянський полк...

Вони вже підходили до рідної домівки, і Костя перевів розмову на інше:

— Про світову революцію ми ще наговоримося, от давай подумаймо, як матір заспокоїти, вона ж не пустить тебе, героя, від себе, хоч ти і з гвинтівкою.

Але виявилось, що Костя помилювався. Коли вже зібрався йти, мати, змахнувши сльозу, сказала: «Щастя вам, бог у сьвітій справі!» і обійняла міцно по чергово кожного — спочатку

Юхим СИНЯКОВ.

старшого, а потім — молодшого, Івана. Марійка, дружина Кості притислася щокую до його плеча, тримаючи на руках маленького сина. І дивилася мовчки. Ні слів, ні сліз. Тільки погляд тужний-тужний (немов відчувала, що бачиться востаннє). Від того погляду Кості стало якось не по собі, не сказав, а видавив: «Я пішов».

Коли з'явився в полк, командир Никифор Урсулов відразу помітив, що Костю наче підмінили. Запитав:

— Щось дома трапилось?

— Та ні, просто так.

— Ну й добре, через годину вирушимо у Вознесенськ, на півдні вже висадились війська Антанти.

У Вознесенську голова ревкому Юхим Синяков, покликавши Чекалова до себе, сказав:

— Громадянська війна не схожа на імпералістичну. Та була окопною. А тепер, ти ж бачиш напевне і сам, що найкороткіші бої йдуть в районі залізниць. Треба бронепоезд. Думка ревкому — тебе призначити командиром.

— А бронепоезд де взяти?

— Бронепоезд? — Синяков пройшовся по кімнаті, — бронепоезд, браток, треба обдурити. Антанта ж нам його не подарує. От так...

За годину Чекалов був у місцевому депо, бесідував з робітниками. Довго вмовляти нікого не довелося. І ось бронепоезд готовий вирушити в дорогу, тільки дай наказ.

(Налі буде).

ПОДОБАЄТЬСЯ РОЗКРИВАТИ
ВНУТРІШНІ СИЛИ...

Актори
ролі

Ім'я актриси Тетяни Дороніної широко відоме глядачам, дякуючи створенню нею образів наших сучасниць у фільмах «Старша сестра», «Три тополі на Плющихі» та «Ще раз про кохання». Характерні риси її героїнь — моральна чистота, почуття власної гідності, чесність.

Зараз Т. Дороніна знімається в новому фільмі режисера Костянтина Войнова «Синька», який він знімає в Сухумі і Сочі за сценарієм Едуарда Радзінського.

Перед під'їздом зйомочної групи в експедицію я взяв інтерв'ю в актриси. — Мені подобається, — сказала Т. Дороніна, — відкривати в своїх героїнях внутрішні сили, які закладені в них. Їхні долі складаються важко, але вони твердо стоять на землі. Всім їм притаманні гуманність, доброта, вилогісність до себе і до інших. В чомусь до них близькі і моя нова героїня — естрадна співачка Козакова.

Фільм, музичний в своїй основі, розкаже про пошуки гармонії в житті і мистецтві, про безкомпромісне ставлення до своєї професії. Мені потрібно буде розкрити образ людини мистецтва, яка своїм трудом не тільки приносить радість людям, але й сама отримує велику творчу насолоду.

В. БАУЛІН.

На фото: Т. ДОРОНІНА.

Фото автора.

1) ДАКО. Копія листівки, інв. № 813, зр. 1. Друкарський підбиток, російською мовою.
2) ДАКО. Копія листівки, інв. № 663. Друкарський підбиток, російською мовою.

ФУТБОЛ

ДРУГИЙ ЕТАП
ПІДГОТОВКИ
ДО СЕЗОНУ

Провівши кілька днів вдома, футболісти кировоградської «Зірки» знову повернулися в Ялту. Тут вони проведуть другий етап підготовки до сезону. Крім знання із загальнофізичної підготовки, в основному проводяться двесторонні ігри, тренери визначають основний і дублюючий склад команди.

У пригоді в цьому стане розіграш кримсько-го проліска, який проводить тут федерація футболу України. Двадцять команд, які зараз перебувають у Криму, поділені на три зони: ялтинську, єваторійську і бахчисарайську. Разом з кировоградцями до ялтинської зони входять армійці Києва, херсонський «Локомотив», іванівський «Текстильник», криворізький «Кривбас» і тернопільський «Авангард».

«Зірка» провела першу зустріч з херсонськими залізничниками. Її результат нічийний — 0:0. Наступні матчі — 15, 19 і 21 березня, 25 і 28 березня — фінали.

МАЙСТЕРНІСТЬ
ЮНИХ СТІЛЬЦІВ

Сотні наших юних спортсменів були учасниками республіканських заочних змагань з кулявої стрільби. Вони проводилися у три етапи: перший — у школах, другий — в районах і містах, третій — фінал першості в області. Зараз підведено підсумки змагань, в яких взяли участь понад 16 тисяч учнів 8 — 10 класів. З них 2582 виконали норматив ГЗБ, 546 стали розрядниками. В стрільбі з дрібнокаліберного пістолета найкращий результат показав учень 9 класу 14-ї середньої школи м. Кіровограда Олександр Замятін. Виконуючи вправу МП-3 і МП-5, він відповідно набрав 262 і 584 очки, що перевищує перший спортивний розряд для дорослих. Високі результати (на рівні першого і другого розрядів) показали також кировоградці Василь Маріонов, Віктор Пархомчук та інші.

У командному заліку в вправі МГ-1 (стріляба лежачи — 10 пострілів, дистанція 25 метрів) перемогла команда середньої школи № 34 м. Кіровограда з кількістю 1351 очок, на другому місці — команда Дружельобівської середньої школи Добровеличківського району (1351 очок), на третьому — команда Новоукраїнської середньої школи № 6 (1329 очок).

Змагання закінчені, але робота стрільців

секцій продовжується. Юні стрільці готуються до чергових випробувань.

П. ВАНЯШИН,
інспектор облВНО.

НА ЦЕЙ РАЗ — 220

Педагогічний колектив Кіровоградської середньої школи № 6 проводить велику роботу по патріотичному вихованню учнів. В школі постійно працює кімната-музей В. І. Леніна, галерея героїв-піонерів та комсомольців.

Зараз комсомольці школи закінчують роботу по облаштуванню музею «Кіровоградщина спортивна». Часто тут проводяться спортивні поєдинки на честь героїв-земляків. А змагання з спортивної гімнастики на честь братів-партизанів Маркіан стали традиційними.

Ось і цього разу спортивний зал заповнили близько 220 юних гімнастів. Вони змагалися за програмою грецького та юнацького розрядів. Добрих результатів в змаганнях домоглися Сергій Аулін, Станіслав Філозов, Едуард Вільданов, Іра Ходжаєва, Наталка Ласкова, Тана Макарова, Тана Якубовська. Багато спортсменів вперше виконали спортивні розряди.

В організації та підготовці змагань активну участь взяли студенти факультету фізвиховання Кіровоградського педінституту ім. О. С. Пушкіна Віктор Лисенко, Микола Шербак, Галина Шустова, Ангеліна Пухальська, Наталія Ярова.

В. СЕРГЕЄВ.

Близько 10 тисяч юних мешканців Кіровограда та Новоукраїнки із захопленням переглядали виставу польського драматурга Яна Вільковського «Рим-цим-ци». Постановку театру Московський обласний театр ляльок (режисер Олександр Фрицман).

Зустріч москвичів із маленькими жителями нашої області була вельми приємною і радісною. Про це найкраще свідчили світлі посмішки і ширі оплески-вдячних глядачів.

На фото: ліворуч — сцена із вистави; праворуч — під час вистави.

Фото В. КОВПАКА.

ВЧИМОСЯ

В АРКАДІЯ
ГАЙДАРА

В нашій школі відбулася читальська конференція по книзі Аркадія Гайдара «Тимур і його команда», яку підготували учні шостого класу. Цікаво і захоплююче пройшла розмова навколо героїв улюбленої книжки.

Після конференції шестикласники вирішили створити свою тимурівську команду, щоб продовжувати славі діла улюблених героїв з повісті Аркадія Гайдара.

Л. ФЕДОТОВА,
старша піонервожата
Клінічівської
восьмирічної школи
Кіровоградського району.

НА ОБЛАСНОМУ КОНКУРСІ
МОЛОДИХ ПЕРУКАРІВ

ЧИ МОДНА „МАРІА АНТУАНЕТА“?

Їх судді, які пропрацювали 10 — 20 років і тепер вважаються першокласними майстрами перукарської справи, чекали сюрпризів. А уболівальники, що прийшли в жіночий салон на обласний конкурс молодих перукарів, вже збиралися вибрати для себе майстра, який найшвидше і найкраще зуміє зробити гарну зачіску.

Нарешті, ведучий конкурсу оголосив про початок змагань. Юнаки та дівчата мали зробити спершу повсякденну зачіску, потім — вечірню. Відразу увагу членів журі та уболівальників привернула робота майстра з 25-ї Кіровоградської перукарні Людмили Сазоновой. Поруч неї вправно працювала Галина Малаєва з Новомиргорода. А коли в кірсіля посадили своїх «клієнтів» жіночі перукарі, всім сподобалась вечірня зачіска, яку зробила Наташа Кравченко.

Серед перукарів чоловічого залу найбільшу кількість балів набрала Людмила Сазонова з Кіровограда. Їй вручається Грамота «облаштування» комбінату, буде підвищено професійний розряд.

Серед жіночих майстрів першим призером стала Р. Назаренко.

М. ВІНЦЕВНИЙ.
Фото В. Ковпака.

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «МОЛОДОГО КОМУНАРА»

„ЗАПИС У КАЛЕНДАРІ,
або скільки сажених від Іванівки“

Так називалася репліка, вміщена в «Молодому комунарі» 7 лютого цього року, в якій йшлося про те, що адміністрація відділку радгоспу Новоукраїнського цукрового комбінату не організувала підвіз дітей у негодю до школи, розташованої в с. Іванівці. На скарги батьків і пропозиції народних обранців

керуючий відділком А. О. Нікітін не реагував.

Як повідомив нам голова Іванівської сільради Новоукраїнського району В. Ф. Багрий, підвезення дітей з відділку радгоспу до Іванівки було організовано відразу ж після виступу газети.

Що вам сподобалося у цьому і попередньому суботніх випусках?

Що ви хотіли б прочитати наступної суботи?

НЕДІЛЯ, 15 березня. Перша програма, 9.05 — Ранкова гімнастика для дітей. (М). 9.15 — Новини. (М). 9.30 — Для школярів «Будильник». (М). 10.00 — Музичний кіоск. (М). 10.30 — В ефірі «Молодість». (Ростов). 11.15 — Наша афіша. (К). 11.20 — До 100-річчя з дня народження Леніна. «Співай, загни». (К). 11.45 — «Камerton доброго настрою». (Харків). 12.15 — Для ювілей Радянської Армії і Флоту. (М). 12.45 — Програма Тбіліської студії телебачення. 13.55 — Новини. (М). 14.00 — Кольорове телебачення. Чемпіонат світу з хокею з шайбою. НДР — СРСР (Стокгольм). 16.15 — Виступ Голови Раді Міністрів Грузинської РСР тов. Джавахашвілі. (М). 16.30 — Дорогою перемог. (Тбілісі). 17.00 — Першість СРСР з футболу. «Динамо». (Тбілісі) — «Торпедо». (М). 18.50 — Клуб кіномандрівників. (М). 19.40 — Новини. (М). 19.45 — Концерт майстрів мистецтва Грузії. (М). 20.45 — «Сім днів». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. Хокей з шайбою. Швеція — ЧССР. (Стокгольм). 00.00 — Першість Європи з легкої атлетики. (М).

ПОНЕДІЛОК, 16 березня. Перша програма, 11.00 — Телевізійні. (К). 11.15 — Кольорове телебачення. «Театр мініатюр». (М). 12.30 — «Тобі, юність». (Іжевськ). 12.50 — Кольорове телебачення. «На воєннику». (М). 17.05 — Новини. (М). 17.15 — Телефільм «Ленін

і Україна». (К). 17.40 — Телевізійні. (К). 18.00 — Для школярів. «Прогресивні зарубіжні художники — Борзі за мир». (К). 18.40 — «Ми зрослися корінням». (Харків). 19.10 — «Улюблені твори Галіла». (Львів). 19.40 — «Від понеділка до неділі». (К). 20.00 — Під прапором комунізму. Телеперегляд столичних соціалістичних країн. (М). 20.45 — Програма «Час». (М). 21.15 — Кіноанонс. (М). 22.45 — Кіностріод «Останній усеїшки зміш». (Миколаїв). 23.00 — Телевізійні. (К).

ВІТРОК, 17 березня. Перша програма, 11.35 — Шкільний екран «Фізика для учнів 10 класу». «Фізичні основи телебачення». (К). 12.00 — «Сергій Калені» — художній фільм. (Кіровоград). 13.40 — Телефільм. (Кіровоград). 14.00 — Чемпіонат світу з хокею. СРСР — Польща. (Швеція). 17.00 — Наша програма. (Кіровоград). 17.05 — Телефільм. (Кіровоград). 17.40 — Телевізійні. (К). 18.00 — Програма передач. (К). 18.05 — Ко-

Нові поезії

Виктор ГАНЦКІН.

Рыбачкая артель

Артель готується к путінне.
Кипит смола — ну прямо сущий ад!
Я по широким флегматичним сніпам
Із Ленетик узнаю ребят.
Не быстро и не медленно, как черти,
В котле мешаю черпаком смолу.
А я спокойно так ли строчки эти,
Ни дочери корабля сделать не смогу.
Ни лодки кончатить, что белеют,
Как шукки, динчани на берегу,
Ни — руки в брюки — по алесе
Пройтись в развалку не смогу.
Здесь могут все. Здесь могут всей
артелью,

Устаю тепло спокойно ожидать,
Закнууть в небо сеть в апреле
И, словно изи, в сети май поймать.

Опять в дорогу.
К северу ли к югу
Направлен будет
Этот новый путь —
Ты, мама, хлеба
Вкусного краюху
В рюкзаке мой положи
Не забудь.
В походе так бывает,
Что грозда,
Как стонудовый камень,
Тяжела,
А ты мне положи
В дорогу только
Краюху
Со стола.
Ее в дороге выдешу
До крохи.
Не сьем,
А выпечую хлеб...
Нас ждут опять.
Далекие дороги.
Кладут нам мамы
На дорогу хлеб.

Белые стихи

о зеленом

Утро было зеленое до оскомини.
На его зеленой траве
Висели зеленые прозрачные шаррики,
Похожие на твои глаза.
А в них качалось зеленое небо,
По которому осторожно и тихо
Шел я, боясь оступиться в пропасть,
Которая зеленела в твоих глазах.
А уже над горизонтом вставало солнце,
И ты ушла в зеленую даль,
Только долго еще звенели шаррики
И падали на землю зеленой росой.
По твоим следам шли косари
И острые косы ищут: «Ты-ше...
Ты-ше...»

Здесь прошла она...
И припадали губами к твоим следам.
Болело, жадно и резко.
А в был одним из косарей,
Сдерживая косу. Мне было жалко
Зеленых звонких шарриков,
Похожих на твои глаза.

«СІВАЧ»

ЗАПРОШУЄ!

Завтра в приміщенні редакції газети «Молодий комунар» відбуватиметься чергове заняття міської молодіжної літературної студії «Сівач».

Запрошуються всі шауувальники поетичного слова!
Початок о 16-й годині.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Пуначарського, 30
Телефони: відповідальний секретаря — 2-45-35,
відділу військово-патріотичного виховання і спор-
ту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОГО КОМУНАРА» — орган Кіровоградського
обласного ЛКСМУ, м. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління
по пресі, м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.